

Der var musik i Lasses mors bil. P3 med Richard Marx bragede gennem de små højtalere bag bagsædet:

*I swear I left her by the river
I swear I left her safe and sound
I need to make it to the river
and leave this old Nebraska town*

Ikke lige min musiksmag, men der var et eller andet over den, som tiltalte mig alligevel. Jeg var absolut ikke fan af popmusik, men der var noget rocket over hans stemme. Og så var det vel o.k. Jeg sad på forsædet, for, som den skrøbelige dreng jeg var, kunne jeg let blive køresyg. Lasse, Søren og Jeppe sad på bagsædet i den rummelige Opel Astra. Der var plads til fire gymnasielever og en ordentlig røvfuld øl i bagagerummet. Vi skulle til fest hos Jette. Hendes forældre havde efter sigende mange penge. Jeg håbede, at det var et stort hus, og at der ikke var alt for mange, som jeg ikke kendte. De var jo meget ældre end mig, og det var ikke altid, at jeg følte mig hjemme blandt mennesker, som måske allerede var flyttet hjemmefra eller var på vej til det. Men jeg havde jo mine egne venner, som passede på mig. Nogle gange var jeg overbevist om, at der gik lidt projekt i at passe på mig. Det var en lun sen eftermiddag, og solen stod lavt på en skyfri himmel. Jeg glædede mig. Eller det gjorde jeg ikke. På det seneste havde jeg fået en større og større angst for det ukendte. Jeg brød mig ikke om, at jeg ikke vidste, hvad der skulle ske. For tiden oplevede jeg også, at mit stemningsleje var betydeligt løftet. Jeg kunne nå det hele på den halve tid, og jeg havde ikke brug for at sove så meget. Jeg nød det, fordi jeg vidste, at det på et splitsekund kunne skifte den anden vej. Jeg skulle nok blive mere stabil, når jeg blev ældre, men som det var nu, kunne jeg sagtens være i det. Men god til ting, som jeg ikke havde kontrol over, blev jeg aldrig. Der var fest på bagsædet, de tre andre havde klemmt sig sammen for at give mig forsædet. Det gav mening, for jeg var en absolut mindste af os.

”Vi skal bare være så fulde i aften!” Jeppe råbte ud i kabinen med den rappende stil, han altid brugte, når han var i godt humør. Eller når han var fuld. Og det var han ved at være. Vi havde drukket et par øl, før vi tog afsted. Vi havde overvejet at tage bussen derop, for så kunne vi drikke videre. Der var nemlig en streng alkoholpolitik i Lasses mors bil. Vi var kommet fra det igen, for det ville tage for lang tid. Måske var vi for dovne. Derfor lod vi de to kasser øl stå i bagagerummet.

”Jeg håber, der er nogle gode damer.” Søren fremførte det, som fyldte allermost i hans tanker. Hele døgnet. Det var ikke dér, jeg var lige nu, jeg havde en masse andet at tænke på. Vi kørte op ad Strandvejen, en usandsynlig smuk tur langs vandet. Der var nu ingen af os, som var specielt interesserede i udsigten. De tre på bagsædet diskuterede alkohol og piger, og jeg trak mig mentalt tilbage og lod tankerne flyve. Tænk, hvis hun var interesseret i mig? Og hvad gik hele dette Jehovas Vidner-halløj egentlig ud på? Og måtte man have kærester? Jeg rystede på hovedet som for at viske tankerne væk. Alle disse tanker var baseret på to timers gruppearbejde, og jeg var ikke engang sikker på, om det var gengældt. Nu skulle jeg til fest.

Jettes forældres hus var enormt. Det lå i udkanten i den lille by i første parket til vandet. Det var i to etager, og førstesalen måtte have en fantastisk udsigt. Der var en masse drenge og piger på den store parkeringsplads foran huset, og der var en fest på den store terrasse. Jette stod i døren og tog

imod, da vi kom slæbende på vores øl. Jeg kom ind til sidst, for jeg bar ikke på noget. Jeg var jo den mest skrøbelige. Og så behøver man ikke slæbe. Jette gav os alle et knus, noget jeg ikke var så vant til. Der var opsat to lange borde i den enorme stue, hvorpå der var snacks og store beholdere med papvin. Der var ikke spiritus på bordene, måske Jettes forældre ikke ville have det. Men mon ikke det gik, for folk havde taget en masse flasker med selv? Jeg holdt mig til øl, sidste gang, jeg havde drukket vodka, var til havnefest i sommers, hvor jeg havde måtte køres hjem af min farmor og farfar. Der var selvfølgelig vejfest hjemme hos mig, så folk syntes, det var mægtig skægt at se en teenager blive trukket hen ad vejen af to ældre mennesker. Der var høj musik og en god stemning til denne fest. Jeg tog mig selv at slappe lidt af, selvom jeg var på ukendt territorium. Jeg mærkede mine tanker blive hurtige, og jeg var helt klar i hovedet. Var det mon alkoholen, som talte? Eller noget andet? Lige meget, jeg havde det rigtig godt.

"Skål, Martin. Husk vi skal spille kamp i morgen klokken elleve." Lasse kiggede på mig med et smil. Jeg sukkede, for det havde jeg glemt. Men der var ingen vej tilbage, for jeg havde meldt mig klar, og vi var lige nok spillere til at kunne stille hold. Lasse og jeg havde planlagt at tage hjem til ham og sove, og så ville hans mor køre os til kamp dagen efter. Han havde aftalt med sin mor, at vi kunne ringe efter hende indtil klokken 23.30, så ville hun komme og hente os. Ellers måtte vi selv komme hjem. Så planen var at feste igennem og så ringe 23.30. Vi skulle jo nødtigt tage bussen.

"Ja, det glæder jeg mig vanvittig meget til. Nå, fuck det. Skål." Jeg rejste mig, og til min store overraskelse, begyndte jeg at cirkulere lidt rundt. Jeg følte mig pludselig fuld af selvtillid, og de sidste dages tanker om Anne-Mette blev skubbet tilbage i de kasser, hvor de hørte hjemme. Jeg kiggede ned ad mig selv. Sorte jeans, hvid skjorte og en blazerjakke, som var lidt for stor. Det var godt nok. I hjørnet stod Søren og havde skruet op for charmen over for en pige, som så betydelig ældre ud end os. Age is åbenbart not an issue, når det gjaldt Søren, åbenbart. Jeg mærkede en hånd på min skulder. Jeg vendte mig og kiggede ind i øjnene på en særdeles yndig pige. Hun havde meget langt krøllet lyst hår, som næsten gik ned til hendes talje. Hun havde skovsøblå øjne. Hendes ansigt var en anelse buttet, men på en charmerende måde. Men hun var helt slank. Jeg smilede til hende, men vidste ikke rigtig, hvad jeg skulle sige. Jeg prøvede med det obligatoriske.

"Hej?"

"Hej, Martin. Jeg ved godt, hvem du er. Jeg er Jettes veninde, kan du huske mig fra Oasen?" Oasen var vores tilflugtssted i spisefrikvarterene. Der havde vi spist en del kebabs gennem gymnasietiden. Min hjerne måtte køre hurtigere end en vaskemaskine på 1.200 omdrejninger, og pludselig kunne jeg godt placere hende.

"Du hedder Charlotte?" Hun smilede.

"Godt husket. Er du sammen med nogen til festen?"

"Ja, Søren, Jeppe og Lasse. Jeg aner ikke, hvor de er, så nu er jeg bare sammen med dig, tænker jeg."

"Godt tænkt. Vil du med ud på terrassen?" Vi gik ud og satte os i de eneste to stole, som var ledige. De var af teaktræ og havde nogle behagelige blå hynder, sådan nogle, som man sank ned i, uden at de var for bløde. Jeg var på komplet gyngende grund. På ukendt territorium. Jeg måtte kaste mig ud i det, som var det landgangen på Omaha Beach uden faldskamstroppe, som havde banet vejen først.

"Du går da ikke på skolen?"

"Nej, jeg går på gymnasiet. Også i 2. g." Vi snakkede om løst og fast, og jeg blev enig med mig selvom, at jeg da godt kunne finde af denne snak-med-det-andet-køn-ting. Jeg havde lyst til at snakke. Og røre. Vi gik ind igen.

"Har du lyst til at danse med mig?" Det gik et sug igennem mig. Jeg havde danset med piger før, men aldrig med en, som jeg var tiltrukket af. Og jeg var tiltrukket af hende, så meget var sikkert. Hun tog min arm og ledte mig ind på dansegulvet, som bestod af den spinkle plads, som var mellem bordene. Hun rykkede sig helt tæt på mig, så jeg kunne mærke hendes bryster på min brystkasse. Jeg tænkte, at hun nok kunne mærke mine fremtrædende ribben skære sig ind i hendes krop. Højtalerne spillede en for situationen ret upassende sang.

It must have been love

But it's over now

It must have been good

But I lost it somehow

Jeg ønskede, at sangen aldrig ville slutte. Jeg kiggede hende i øjnene i lang tid, og så gjorde jeg noget, som jeg aldrig havde drømt om, at jeg ville turde. Jeg kyssede hende. Lidt ubehjælpsomt og med lidt for meget trutmund. Jeg mærkede efter igen. Ingen gadelygter. Ingen Salinger. Jeg kyssede hende igen, denne gang lidt længere.

"Har du lyst til at tage hjem til mig? Jeg bor ikke så langt væk, så vi kan gå ned ad Strandvejen?" Jeg tænkte mig om i et splitsekund. Var det nu klogt? Jeg skulle op og spille fodbold morgenen efter. Men der var ikke tvivl i mit sind.

"Det vil jeg gerne." Det var en gåtur på en times tid, og vi holdt i hånd hele vejen, kun afbrudt af stop, når vi skulle kysse. Det var en helt igennem fantastisk tur, og jeg kunne mærke den spinkle måne skinne på hende. Jeg havde en følelse, som jeg aldrig før havde haft. At tænke sig at nogen af det modsatte køn kunne synes, at jeg var tiltrækkende. Mig? Jeg kiggede på hende. Hun så fantastisk ud. Uskyldig og smuk. Hvad mon hun ville med mig? Jeg tog hendes hånd og ledte den op til min kind. Jeg kyssede hende blidt. Lidt tunge. Lidt trut. Man var vel uerfaren. Hun tog imod. Jeg kunne mærke hendes salte tunge mod min. Her var vi. To teenagere på vej mod et nyt eventyr. Klokkeren var elleve, og jeg havde for længst opgivet at få fat i Lasse med hensyn til hjemtransport. Han forsvandt altid som dug for solen, når han var fuld. Jeg havde heller ikke fået sagt farvel til nogen. Lige meget. Jeg var lige, hvor jeg skulle være. Charlottes forældre boede i et parcelhus og det var åbenbart der, hvor jeg skulle spendere natten. Helt vildt.

"Vi skal lige liste os ind. Mit værelse ligger bag ved min lillesøsters, så hun skal helst ikke høre os. Vi har fælles dør." Vi listede os ind og jeg satte mig på hendes seng. Det var en enkelt seng med hvidt hovedgærde. Jeg kiggede på hende.

"Kan vi sove i den begge to? Der er da ikke ret meget plads." Seksten år og stadig ret naiv. Hun smilede et lumsk smil, satte sig ved siden af mig og lod sin hånd glide ned ad mit bryst.

"Det er jo ikke sikkert, vi får sovet så meget." Jeg rettede mig en smule op. Fodboldholdet kom sandsynligvis nok til at mangle en højre midt til kampen næste formiddag.